

[Christmas Møller.]

her i Dag. Jeg har sagt — og jeg staar ved det —, at Landets Statsminister er ogsaa min Statsminister — naar han taler til Udlandet naturligvis. Jeg har ogsaa Ret til at kritisere Landets Statsminister, naar jeg mener, han handler forkert. Men jeg har ikke beskyldt Landets Statsminister for at være Landsforræder, og jeg spørger Statsministeren: Hvor staar det i den Erklæring, der er udsendt?

Naar Statsministeren atter tager Ordet, hvis han ikke vælger, som jo adskillige Ministre efterhaanden gør det, ikke at svare, beder jeg ham besvare dette Spørgsmaal: Hvor staar der i den Erklæring, der er udsendt af de tre Partier, at Statsministeren er en Landsforræder? Hvor staar der, at Statsministeren er udansk og unordisk? Der staar ikke engang, at Statsministeren er uklog, og det havde man dog ellers Lov til at skrive. Nej, der staar ganske ordret: „en Tale, der var lige saa uklog som uværdig, lige saa udansk som unordisk“. Den Statsminister, hvis Presse i Aarevis f. Eks. har beskyldt mit Partis Ungdom for at være udansk og unordisk og har rettet denne Beskyldning direkte mod de unge, skulde være lidt mindre Mimose, naar man giver hans Tale en rigtig Karakteristik.

Jeg ved ikke af, at de Udtalelser, der er fremsat f. Eks. af det svenske Højres Fører, Professor Bagge, har været af en saadan Karakter, at vi her i Danmark har nogen som helst Grund til at føle os forørtet derover. De var meget blidere end de Udtalelser, der blev fremsat af den højtærede Statsministers egen Partifælle. Jeg mener ogsaa, at de nordiske Landes Folk skal kunne tale med hinanden, og ved det paagældende Møde sagde jeg derfor til angaaende Samhandelsforholdene, saaledes som jeg gjorde det, i samme Øjeblik Udtalelsen var kommet. Men jeg anvendte naturligvis ikke den Form, som Statsministeren anvendte: at latterliggøre mit Land, at tale urimeligt om 1864.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse — jeg fik ikke sagt det før — sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at jeg vilde ikke have sagt — jeg har aldrig diskuteret det paa anden Maade — Svenskerne, men Svenskere, og det ønsker jeg at understrege.

Naar den højtærede Statsminister har været forørtet over Udtalelserne om, at han har en grov Tone, saa maa jeg sige, at jeg har ikke tænkt paa Målet — det interesserer mig ikke, det ligner jo det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens —, men saa har jeg tænkt paa Ordene om 1864 og 1868

og paa hele den urimelige Maade, paa hvilken den højtærede Statsminister talte om dette.

Men til Sagen i Dag og i kommende Dage, thi Sagen i Dag og i kommende Dage er jo ikke Kritikken, som er rejst, og som det har været nødvendigt at rejse over for en uheldig Statsministertale, men det er, om Statsministeren vil gøre Bod, vil gøre Bod, saaledes som han bør gøre det, ved at søge at redressere Fejlen. Jeg ved udmærket godt, at en Statsminister gennem mere end 10 Aar og fortløbende i 8 Aar med det Flertal, som han har, bliver noget storagtig med Aarene, og det skal jeg saamænd ogsaa gerne tilgive ham, men jeg lægger megen Vægt paa, om Statsministeren vil forstaa, at det, han har slaaet i Stykker, bør han være den første til at søge at bygge op igen, og dèr har Oppositionen Lov til at sige, at vi vil være med i dette Arbejde. Vi fratager ikke Statsministeren hans Ret til at sige sin Mening, men vi kræver den samme Ret for os.

Vi har ikke givet Udtryk for, at Landets Selvstændighed og Uafhængighed skulde gøres mindre. Et Neutralitetsforbund, en Aftale om Løsning af visse Opgaver, hvilket er Statsministerens egne Ord, vil det gøre Danmark mindre selvstændigt og mindre uafhængigt end f. Eks. de Forpligtelser, vi har haft og har i Folkenes Forbund? Nej, Statsministeren kan ikke fremstille det paa den Maade, at vi vil gøre dette Lands Selvstændighed og Uafhængighed mindre; men vi vil paa det Grundlag, der foreligger økonomisk, paa det Grundlag, der foreligger militært, paa Grundlag af den aandelige Indstilling, som saa overmaade mange har her i Norden, deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — jeg tror ikke, vi er langt fra hinanden i vor Beundring for Fridtjof Nansen som nordisk Skikkelse, men det ærede Medlem bør ikke glemme, at Fridtjof Nansens næsten sidste Gerning i sit Hjemland var at søge at rejse en Forsvarskampagne og et Forsvar i sit Land, at det var den store Nordbo med den store videnskabelige, politiske og internationale Stilling, der i en given Situation rejste dette Spørgsmaal i sit Land —, vi vil, som sagt, paa det Grundlag, der foreligger, ikke stille Forslag om at slutte Forsvarsforbund, men sige: Lad os faa den Drøftelse, som — det viser jo Figura, baade Professor Bagges Udtalelser og Direktør Ørnes Udtalelser — kan skabe Klarhed.

Det er jo helt meningsløst, at det i Dag er den danske Stat, der er paa Anklagebænken i Forhold til andre Lande. (Stats-